

Astrid Allers tale ved Kollegiet Studentergårdens 100-årsjubilæum

Taler

Astrid Hørby Aller
Medlem af Københavns
Borgerrepræsentation (SF) og
fhv. kollegianer fra
Egmontkollegiet

Dato

16. september 2023

Sted

Havescenen, Kollegiet
Studentergården

Kære Gårdboere! Jeg har glædet mig utroligt til at stå her i dag - Det er en ære at få lov at åbne havescenen til Gårdens 100-årsjubilæum.

Jeg vil gerne tale om ungdommen i dag. Fordi selvom jeg kan spotte alle ældre iblandt jer, så er det et helt specifikt antal år i jeres ungdom, der er fællesnævneren for jer alle sammen. I har det til sammen, at I var unge i det samme hus. I dag bliver der opretholdt traditioner og sunget sange, som en gårdbo fra 50'erne eller 80'erne ville genkende – og måske ovenikøbet har været med til at skabe.

Der er nogle ting som er fælles for alle vores ungdomsgenerationer – oplevelsen af frihed da vi flyttede ud af barndomshjemmet, tvivl om vores studie- og fremtidsvalg. Formentlig også den der følelse af, at alle de valg vi tager kommer til at være lige præcis det valg som afgør resten af vores liv.

Men der er alligevel nogle generationer, der adskiller sig fra hinanden. Og min generation er en af krisegenerationerne.

Vores privatøkonomi er kollektivt i laser – vi bliver den første generation siden anden verdenskrig, der kan se frem til at være fattigere end vores forældre. Det er især tydeligt på boligmarkedet. År efter år er priserne på boliger steget, og det har givet gode friværdier hos generationerne før os. Men nu er de store gevinster indløst, og vi bliver mødt af priser man kun kan betale hvis man har arvet sig til det. Og de private udlejere – blandt andet jeres pensionskasser, kære forældregeneration – har opdaget hvor meget en desperat boligsøgende er villig til at betale for tag over hovedet. Tallene taler deres tydelige sprog: fra jeg

startede på studiet til jeg blev færdig, steg den månedlige huslejen for en gennemsnitlig studerende på det private lejemarked med 1200 kr – det er en stigning på 25% som jeg godt kan afsløre at hverken SU'en eller timelønnen har fulgt med. Så vi er fattigere, og må arbejde mere eller forgælde os for at få tag over hovedet – det er en virkelighed, som mange af de nuværende gårdboere sikkert har kendt til før de fik et værelse her.

Vi er også den første generation, der mærker klimakrisen. De temperaturstigninger man for få år siden troede ville komme indenfor de næste hundrede år er blevet nedjusteret til at komme om ti. I dag falder der 70% mindre sne i Danmark end der gjorde for bare 30 år siden. Ekstremt vejr verden over, områder der bliver ubeboelige – det er ved at være en normalitet i nyhederne. Det kan umuligt være en overraskelse, at mange i vores generation er vrede over at det er den klode vi får lov at arve, eller at vi kræver forandringer.

Nåh ja, og så er der krig i Europa igen. Jeg vil ikke sige at det er på grund af de kriser, at vores generation har elendig mental sundhed. Men jeg tror i hvert fald ikke at tårnhøj husleje, berettiget klimaangst og krig i baghaven hjælper.

Så nu skal vi synge til Ungdommen. Den blev især brugt i forbindelse med de grusomme drab på unge, norske venstreorienterede på Utøya. Jeg har sunget den til begravelser og til kampdage.

For mig handler den sang både om den voldsomme oplevelse det er at stå overfor noget langt større end en selv – og om at beslutte sig for at gøre noget alligevel. Om at handle med kærlighed.

SÅ NU SKAL VI SYNGE TIL UNGDOMMEN

Der er meget dårligdom i verden, og det er nemt at blive apatisk – at give op overfor omfanget af problemer, at sørge over alle de forandringer vi ikke lykkes med. Men når jeg går igennem hele den her klagesang er det fordi, det er nødvendigt for at forstå vores generation, at en stor del af os lever med en sorg over tingenes tilstand. Og der bliver fællesskaber som det her sted endnu vigtigere. For selvom alle unge ikke mener det samme – selvfølgelig – så lever vi

trods alt i den samme tid.

Hvad den her gør så fantastisk er, at den er fuld af sorg for mig. Men den er også fuld af håb. Det er et udtryk for enorm kærlighed at kæmpe for noget – også det, som føles alt for stort og svært. Verden er fuld af kriser, og vores håb for en bedre fremtid er en sart ting, der skal passes og plejes som en kær ven. Det gør vi bedst ved at gå ind i fællesskaber, om det er en skakklub eller en global aktivistisk bevægelse – vi har brug for at forandre, og det gør vi bedst sammen.

Jeg gik ikke ind i politik med et klart ønske om en dag at stille op til et valg. Jeg gik ind i politik fordi jeg var frustreret over verden og opdagede, at jeg ikke behøvede at være alene med et valg. Men det var først da jeg stod der, midt i en gruppe af andre unge der også ville forandre, at det gik op for mig at jeg havde lov at håbe. At vi kunne forandre.

De store forandringer som vi står på skuldrene af er sket, fordi der var nogen der kæmpede for dem. Fordi der var nogen som var vrede, og som i stedet for at lade sig ramme af apati valgte at håbe. Om det er den frie abort eller klimaloven, så er alt det arbejde de aktivister lavede en kærlighedserklæring til fremtiden.

Det er en kærlighedserklæring at ville forandre sin verden.

Og Studentergården er skabt af alle de folk, der gennem tiderne er trådt ind af portene og har besluttet sig for at tage ansvar for det her sted. Der har sikkert været rygende varme diskussioner om det ene og det andet. Men den kærlighed til stedet, som driver beboerne til at skrive sange, udvikle på traditionerne, stille krav til det ansvar stedet tager for hinanden – den siver ind i murene og kan mærkes så tydeligt, også når man kun er en gæst.

Her læner man sig ikke tilbage på bagsædet – folk blander sig, og så står intet stille.

Nu skal vi synge noget som Sigurd Barret har skrevet! Den er så fin og fungerer både om de store og de små fællesskaber <3

HVOR DU SÆTTER DIN FOD

I har nok gættet det nu, men jeg har aldrig boet på Studentergården – næh, mine kollegieår foregik på Egmont-kollegiet, som jo er purungt og kun har afholdt sit tresårsjubilæum!

Her er det så tydeligt, at vores fællesskaber – gangfællesskabet hvor man spiser sammen, kollegiefællesskabet hvor nogen starter et kor og andre sørger for at der altid er øl tilgængeligt. Det giver en helt særlig form for tillid til andre, som jeg tror alle har godt af at kultivere. Vi hjælper hinanden – ikke kun fordi jeg synes du er sød og flink eller jeg skylder en tjeneste, men fordi vi ved at når alle hjælper til, så bliver stedet som helhed bedre.

Kære gård. Dine gulve er trådt flade af tusindvis af beboere på besøg hos hinanden. Dine vægge er fulde af huller fra beboer efter beboer, der har sat billeder op og gjort værelset til sit eget. Hvis du havde øjne kunne du fortælle en million historier om fællesskab. Om at få knust sit hjerte og blive grebet. Om at kæmpe sig igennem de værste eksamener og største tvivl – men ikke at behøve at gøre det alene. Om ganske forskellige gårdboer der – ikke uden knaster – finder ud af ikke bare at tolerere, men at elske hinanden.

Der sker noget særligt på et kollegie som her. Selv, hvis man ikke lige orker at være social, dukker man alligevel op og spiser sammen. Vi ser hinanden midt om natten på vej til toilettet og når vi har fyrrer i feber. Vi bliver tvunget til at lære, at vi kan stole på at der er nogen for os – også når vi ikke kan præstere alt hvad vi ville ønske.

Studentergården er et fællesskab fuldt af omsorg, det kan jeg se selvom jeg kun har været gæst her. Studentergården er et hjem.

Kære Gårdboere – nye som gamle. Jeg håber, at I vil synge den sidste sang med mig nu. Det kan være, at de nye skal hjælpe de gamle lidt. Men den her er for mig indbegrebet af at komme hjem til mit kollegiefællesskab.

[Til slut blev der sunget *Ung Kniv* med Minds of 99].

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Festtale, Jubilæumstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/astrid-allers-tale-ved-kollegiet-studentergardens-100-ars-jubilaum>